EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 24.6.2013
COM(2013) 438 final

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

arvio raportista, jonka Italia on esittänyt komissiolle ja neuvostolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka maidontuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

arvio raportista, jonka Italia on esittänyt komissiolle ja neuvostolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka maidontuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella

(neuvoston päätöksen 2003/530/EY 3 artiklan mukaisesti)

Tämä arviointikertomus on laadittu 16. heinäkuuta 2003 tehdyn neuvoston päätöksen 2003/530/EY 3 artiklan mukaisesti siitä, soveltuuko Italian tasavallan maidontuottajille myönnettäväksi suunniteltu tuki yhteismarkkinoille. Kyseisen artiklan mukaan Italian toimivaltaisten viranomaisten on raportoitava vuosittain neuvostolle ja komissiolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka tuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella. Tässä kertomuksessa esitetään komission arvio Italian viranomaisten vuoden 2011 osalta raportoimasta edistymisestä neuvoston päätöksen 2003/530/EY kattamien ja mainitun päätöksen ulkopuolisten maksujen takaisinperimisessä.

Kyseisen päätöksen 1 artiklan mukaan tukea, jota Italian tasavalta aikoo myöntää maidontuottajille maksamalla itse unionille määrän, jonka nämä ovat yhteisölle velkaa maitotuotteille markkinointivuosien 1995/1996–2001/2002 osalta asetetun lisämaksun perusteella, ja sallimalla kyseisten tuottajien maksaa takaisin velkansa osamaksulla korotta usean vuoden aikana, pidetään poikkeuksellisesti yhteismarkkinoille soveltuvana edellyttäen, että

– takaisinmaksu tapahtuu täysimääräisenä samansuuruisina vuosittaisina erinä eikä

– takaisinmaksuaika ylitä 14:ää vuotta 1. päivästä tammikuuta 2004 laskien.

Päätöksen 2 artiklan mukaan tuen myöntämisen edellytyksenä on, että Italia ilmoittaa asianomaisia markkinointivuosia koskevan lisämaksun kokonaismäärän Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastolle (EMOTR) ja vähentää maksamattoman velan kolmena samansuuruisena vuosittaisena eränä EMOTR:sta marraskuun 2003, marraskuun 2004 ja marraskuun 2005 osalta rahoitettavista menoista.

Italia ilmoitti asianomaisia markkinointivuosia koskevan lisämaksun kokonaismäärän asianmukaisesti 26. elokuuta 2003 päivätyllä kirjeellä.

Maksamattomat velat vähennettiin asianmukaisesti EMOTR:sta marraskuun 2003, marraskuun 2004 ja marraskuun 2005 osalta rahoitettavista menoista.

Päätöksen 3 artiklassa velvoitetaan Italian toimivaltaiset viranomaiset raportoimaan vuosittain neuvostolle ja komissiolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka tuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella.

Italian viranomaiset esittivät kyseiseen säännökseen perustuvan kahdeksannen kertomuksensa komissiolle vuoden 2011 maksuerää koskevalla, 5. marraskuuta 2012 päivätyllä AGEAn kirjeellä.

Lisämaksun suorittaminen vuoden 2003 maksueräjärjestelmässä

Neuvoston päätöksessä tarkoitettuja seitsemää kautta koskevan lisämaksun perusteella velallisia tuottajia on nykyisin 22 893. Heille kansalliset tuomioistuimet ovat kuitenkin antaneet välipäätöksen maksujen suorittamisen lykkäämisestä, kunnes lopulliset tuomiot annetaan. Heistä 15 431 tuottajaa on valinnut maksujen suorittamisen maksuerinä. Jos tuottaja valitsee maksueräjärjestelmän, kaikki hänen osaltaan vireillä olleet riita-asiat raukeavat. Jos tuottaja jättää maksamatta jonkin vuotuisen maksuerän, hänet suljetaan järjestelmän ulkopuolelle, ja häneltä saatetaan periä koko velkasumma korkoineen.

Järjestelmään osallistuneiden 15 431 tuottajan velka oli vuonna 2004 ennen ensimmäisen erän maksua yhteensä noin 345 miljoonaa euroa eli noin neljännes lisämaksusta aiheutuvasta kokonaisvelasta tuottajatasolla. Näyttää siis siltä, että järjestelmän valitsi enemmistö tuottajista, jotka ovat kuitenkin vastuussa vähäisistä määristä tilakohtaisia liikatoimituksia. Sitä vastoin tuottajat, joiden tilakohtaiset liikatoimitukset olivat merkittävämmät (noin 8 000 tuottajaa, joiden velka seitsemää kautta koskevan lisämaksun perusteella on noin 1 miljardi euroa), eivät halunneet osallistua maksueräjärjestelmään. On kuitenkin pantava merkille, että vuonna 2011 Italian viranomaiset vastaanottivat noin 53 uutta hakemusta maksueräjärjestelmään liittymiseksi, mikä vastaa suunnilleen 1,2:ta miljoonaa euroa.

Kahdeksannessa maksuerässä 11 296 tuottajan maksettavaksi kuului yhteensä 24 339 082,69 euroa ennen 31. joulukuuta 2011. Italian viranomaisten tekemissä tarkastuksissa ilmeni, että 11 153 tuottajaa oli asianmukaisesti maksanut yhteensä 23 919 444,43 euroa vuonna 2011. Näin ollen 98 prosenttia tuottajista oli maksanut 98,3 prosenttia maksuista määräajassa kahdeksannessa erässä. Ensimmäisessä maksuerässä oli aiemmin kirjattu maksetuiksi määräaikaan mennessä 99,6 prosenttia, toisessa maksuerässä 97,9 prosenttia, kolmannessa maksuerässä 99,5 prosenttia, neljännessä maksuerässä 99,7 prosenttia, viidennessä maksuerässä 96,4 prosenttia, kuudennessa maksuerässä 96,2 prosenttia ja seitsemännessä maksuerässä 90,5 prosenttia maksettaviksi kuuluvista määristä. Kahdeksassa ensimmäisessä maksuerässä kerättiin näin ollen yhteensä noin 200 miljoonaa euroa (noin 98 prosenttia maksettavasta kokonaismäärästä).

Vaikka edellä mainitut prosenttiosuudet osoittavat järjestelmään osallistuvien tuottajien olevan sitoutuneita täyttämään velvollisuutensa, komissio katsoo, että niiden tapausten seuranta, joissa maksua ei ole kirjattu määräajassa, on tärkeä indikaattori siitä, miten sitoutuneita viranomaiset ovat varmistamaan järjestelmän edellytysten asianmukaisen noudattamisen ja sitä myötä velan perimisen kokonaisuudessaan.

Kahdeksannen erän osalta maksuja on kirjaamatta jäljellä olevilta 143 tuottajalta 419 638,26 euron edestä.

Seitsemännessä erässä 604 tuottajalta maksuja oli maksamatta 2 291 279,38 euron edestä vuoden 2010 lopussa. Italian viranomaisilta saatujen tietojen mukaan keskusviranomaiset

ilmoittivat kaikista näistä tapauksista asianomaisille alueellisille viranomaisille koko velkasumman perimiseksi korkoineen maksueräjärjestelmän ulkopuolella.

Aluksi maksamatta jättäneiksi luulluista 604 tuottajasta lopulta vain 59 tuottajaa ei ollut maksanut. Tämän vuoksi näiden tuottajien mahdollisuus suorittaa maksut erissä kumottiin ja tehostetut takaisinperintämenettelyt otettiin käyttöön.

Tilat, joiden mahdollisuus suorittaa maksut erissä on kumottu

Maksueräjärjestelmän käyttöönotosta vuonna 2003 kuluneen kahdeksan vuoden aikana yhteensä 457 tilan oikeus suorittaa maksut erissä on kumottu. Maksueriin jaetun velan kokonaismäärä oli 17 304 432,75 euroa, ja siitä oli maksettu erissä 3 928 355,38 euroa ennen oikeuden kumoamista.

Kumoamisen jälkeen on peritty takaisin 1 936 037,85 euroa, joten jäljellä olevien 307 tilan osalta maksamatta olevan velan määrä on yhteensä 11 460 765,30 euroa.

Luvut osoittavat, etteivät Italian viranomaiset ole noudattaneet huolellisuutta maksun keräämisessä läheskään tyydyttävällä tavalla. Lisäksi maidontuottajien on ollut luovuttava oikeustoimenpiteistään Italian tuomioistuimissa voidakseen osallistua maksueräjärjestelmään. Näin ollen näyttää siltä, ettei takaisinperinnän riittämättömyys johdu niinkään tuomioistuinkäsittelyjen kestosta vaan se saattaa johtua siitä, että takaisinperintä Italian viranomaisten toimesta on ollut tehotonta.

Valtiontukivaikutukset

Komissio päätti 11. tammikuuta 2012 aloittaa muodollisen tutkintamenettelyn[1] Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999[2] 4 artiklan 4 kohdan nojalla. Menettely liittyi 29. joulukuuta 2010 annettuun Italian decreto-legge-säädökseen nro 225, josta tuli muutosten jälkeen 26. helmikuuta 2011 annettu laki nro 10. Säädöksellä lykättiin markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevien lisämaksujen (joiden määräaika oli neuvoston päätöksellä 2003/530/EY hyväksytyn, vuotta 2003 koskevan järjestelmän mukaan periaatteessa 31. joulukuuta 2010) suorittamista 30. kesäkuuta 2011 saakka (ks. 2 artiklan 12 k kohta). Tällainen lykkäys antaa aihetta epäillä tuen väärinkäyttöä. Neuvosto on sallinut kyseisen tuen neuvoston päätöksen 2003/530/EY 1 artiklan ensimmäisen luetelmakohdan mukaisesti. Siinä edellytetään, että erät maksetaan vuosittain. Sen vuoksi lykkäys on asetuksen (EY) N:o 659/1999 1 artiklan f alakohdassa tarkoitettua uutta sääntöjenvastaista valtiontukea.

Maksamatta oleva lisämaksu, jota ei ole sisällytetty vuoden 2003 maksueräjärjestelmään tai vuoden 2009 maksujen takaisinmaksamista koskevaan järjestelmään

Kuten edellä todetaan, vuoden 2003 maksueräjärjestelmään ja vuoden 2009 maksujen takaisinmaksamista koskevaan järjestelmään (jossa korkokanta vastaa unionin viitekorkoa

[1] EUVL C 37, 10.2.2012, s. 30.
[2] EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1.

lisättynä usealla prosenttiyksiköllä) on liittynyt varsin vähän tuottajia suhteessa lisämaksun määrään. Vuosien 2003 ja 2009 järjestelmiin sisällytetyn lisämaksun kokonaismäärä on 432 miljoonaa euroa. Noin kolmea neljäsosaa kaikista maksamattomien lisämaksujen määristä kaudella 1995/1996–2008/2009 (1 831 miljardia euroa) ei ole sisällytetty maksueräjärjestelmiin. Suurin osa lisämaksusta, jota ei ole sisällytetty vuosien 2003 ja 2009 järjestelmiin, on sen sijaan riitautettu Italian tuomioistuimissa. Maksueräjärjestelmien ulkopuolella kerätty lisämaksun määrä on tällä hetkellä 205 miljoonaa euroa (maksettavasta lisämaksun kokonaismäärästä, joka on 1 831 miljardia euroa).

Neuvostolle antamissaan aiemmissa arviointikertomuksissa komissio on esittänyt, että Italian olisi vuosiraporteissaan käsiteltävä erityisesti kyseisiä seitsemää jaksoa koskevien vireillä olevien riita-asioiden tilannetta ja vahvistettava, että tuottajat, joiden osalta maksua koskenut vastaväite hylättiin, ovat suorittaneet maksunsa. Ilman näitä tietoja komissio ei voi asiaankuuluvalla tavalla seurata maksueräjärjestelmään kuulumattomien lisämaksujen perinnän edistymistä.

Komissio pitää myönteisenä tietoja, jotka Italian viranomaiset toimittivat raportissaan kahdeksannesta maksuerästä lisämaksun tämänhetkisen kokonaistilanteen osalta.

Italian viranomaisten toimittamat luvut osoittavat kuitenkin, ettei täytäntöönpanokelpoisen lisämaksun keräämisessä ollut juurikaan edistytty. Lisämaksut, jotka on riitautettu, mutta jotka tuomioistuin on vahvistanut tai joiden oikeuskäsittely on vielä kesken, mutta päätöstä maksun suorittamisen lykkäämisestä ei ole vielä annettu, ovat suuruudeltaan noin 764 miljoonaa euroa. Näitä täytäntöönpanokelpoisia määriä on kerätty noin 81 miljoonaa euroa ja keräämättä on vielä 683 miljoonaa euroa. Neuvoston päätöksen kattamalta ajanjaksolta on nähtävissä, että noin 11 prosenttia vaadituista ja tällä hetkellä täytäntöönpanokelpoisista määristä on kerätty. Sama prosenttimäärä koskee koko jaksoa 1995/1996–2008/2009.

Komissio pitää erittäin valitettavana vuoden 2003 maksueräjärjestelmään ja vuoden 2009 maksujen takaisinmaksamista koskevaan järjestelmään kuulumattomien lisämaksujen perinnän hidasta edistymistä. Hidas edistyminen johtuu tuomioistuinkäsittelyjen kestosta ja määrien, joita koskevat oikeuskäsittelyt ovat päättyneet, takaisinperinnän hitaudesta (voitettujen oikeuskäsittelyjen perusteella perittäviksi kuuluvista 372 miljoonasta eurosta on peritty takaisin vain noin 34 miljoonaa euroa). Lisäksi luvuista, jotka koskevat riitauttamattomien ja näin ollen välittömästi perittävissä olevien lisämaksujen perintää, käy ilmi puutteita varsinaisessa perintäprosessissa (maitokiintiökaudelta 1995/1996–2001/2002 76 miljoonan euron lisämaksuista noin 25 miljoonaa euroa, jota ei ole koskaan riitautettu, on vielä perimättä, joten perintä on viivästynyt yli 10 vuodella). Koska asiassa ei ilmeisestikään ole tapahtunut mitään merkittävää kehitystä, herää epäily tehtävän hoitamisen laiminlyönnistä.

Komissio on seurannut edelleen tarkkaan Italian perintäprosessin ja erityisesti maksueräjärjestelmän ulkopuolisten lisämaksujen perintää. Komission yksiköt ovat useaan otteeseen ilmoittaneet huomioistaan (myös kielteisistä) Italian viranomaisille ja pyytäneet yksityiskohtaisia tietoja maitotuotteille asetettua lisämaksua koskevista näkökohdista ja Italian viranomaisten suhtautumisesta Italian tuomioistuimissa vireillä oleviin asioihin.

Päätelmät

Komissio katsoo, että Italian viranomaisten edistyminen maksujen perinnässä niiltä tuottajilta, jotka ovat liittyneet neuvoston vuonna 2003 hyväksymään, markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevien lisämaksujen maksueräjärjestelmään, osoittaa, että järjestelmän hallinnointi on ollut riittävää.

Siltä osin kun kyseessä ovat maksueräjärjestelmiin kuulumattomat lisämaksut, joiden oikeuskäsittely on kesken Italian tuomioistuimissa, komissio on jo ilmaissut neuvostolle vuosina 2010, 2011 ja 2012 esittämissään arviointiraporteissa tyytymättömyytensä maitokiintiöitä koskevien lisämaksujen perinnän erittäin hidasta edistymistä kohtaan ja toteaa, että lisämaksujen perintää on parannettava merkittävästi.

Italian viranomaisten kahdeksatta maksuerää koskevassa raportissa toimittamat tiedot osoittavat, että joistakin parannuksista huolimatta maksueräjärjestelmiin kuulumattoman lisämaksun keräämisessä ei ole ollut havaittavissa uutta mainittavaa kehitystä eikä EU:n oikeuden tehokkuutta ole tässä tapauksessa läheskään saavutettu, koska niin suuri määrä lisämaksuja on maksamatta näinkin pitkän ajanjakson jälkeen.